

beel fremfor dem, der have et langt større Forbtliggende, dersom denne Fortolkning af Justitsministeren var den rette. Ligeledes vil man see, at Bestemmelsen om, at den aarlige Afgift, som man faaer ud ved at beregne de nuværende Afgifter i Byg, kan forhøjes til 4 Tdr. Byg pr. Tde. Hartkorn, naar den ikke allerede udgjør saameget. Men derved vilde man jo ogsaa betage Fæsteren en Deel af det, hvori han kunde faae det lovbestedte Afdrag, naar man forhøiede Afgiften f. Ex. fra 3 til 4 Tdr. Byg. At dette heller ikke har været Lovens Mening, fremgaaer ogsaa efter min Anskuelse klart deraf, at Taxationskommissionen idetmindste for Sjællands Vedkommende har foreslaaet denne Bestemmelse, saaledes som jeg mener det virkelig har været Lovens Mening. Den hele Kommission har været enig om at foretage Omfryningen paa den Maade, jeg anseer for den rette; det har altsaa været ganske uventet og er kommet bag paa de Vedkommende, at de nu, da de skulle overtage Skjøderne, pludselig see, at den Afgjørelse, som hele Kommissionen har været enig i at ansee for den rigtige, nu forandres, og at der skeer en Forhøielse af 400, 500 à 600 Rd. paa Grund af en anden Fortolkning, som ingen af de Vedkommende eller af Kommissionens Medlemmer havde drømt om.

Dette klinger saameget forunderligere, som Loven af 24de April 1860 ligefrem siger, at forsaavidt Kommissionens Medlemmer alle ere enige om en Beslutning, saa skal det derved have sit Forblivende; der kan jo altsaa være Spørgsmaal, om virkelig Justitsministeren kunde være berettiget til at gjøre nogen Forandring heri, thi samtlige Kommissionens Medlemmer have, som sagt, været enige om denne Afgjørelse. Denne Omstændighed har tillige bragt forskjellige af de Paaagjældende i en vis Forlegenhed, thi da de gav Erklæring om, at de vilde modtage deres Steder efter den flete Afgjørelse, holdt de sig til, hvad Kommissionen havde afgjort, og nu bagefter, efterat de have erklæret, at de tage derimod, siger man, at Forhøielsen for Enkelte kan gaae til 4, 5 a 600 Rd.; nu fordrer man saa meget Mere af dem, men havde det strax været dem bekjendt, at den Taxt, hvortil de skulde modtage deres

Steder, var saa meget høiere end Kommissionens Anslag, vare de maaskee slet ikke gaaede ind derpaa. Da derfor det, jeg her har udviklet, deels maa antages at være Lovens egentlige Mening — og dette bestrykes end hyerligere ved Sagens indre Beskaffenhed, thi der vilde fremkomme forskjellige Urneligheder, naar man antog det Modsatte — og da deels Taxationskommissionen er kommen til det samme Resultat, saa troer jeg, at det vil være det eneste Rette, at man nu vedtager den Lov, som jeg herved tillader mig at indbringe, og som fastholder den Fortolkning, som aabenbart har været den, Loven er gaaet ud fra. — Den af mig foreslaaede § 1 søger altsaa at raade Bod herpaa. Der er desuden i dette Lovforslag en § 2, som ogsaa omhandler et Punkt, der er kommet ligesaa forunderlig uventet bag paa de Vedkommende. I Loven af 4de Juli 1850 er det bestemt, at naar Bøndergods afhændes til fuldkommen Eiendom eller til Arvefæste, med Ret til at sælge og pantsætte, til Brugerne, deres Børn eller Svigerbørn, saa skal det være tilladt, at der til Kjøbekontrakter og Skjøder benyttes Stempelpapir af 4de Klasse Nr. 4, og den nye Stempellov har slaaet dette fast og stadfæstet det, blot med den Forandring, at det istedetfor Stempelpapir af 4de Klasse Nr. 4 skal være Stempelpapir til 48 β., og nu see alle de Vedkommende sig pludselig satte udenfor denne Lovs Bestemmelse, idet man forlanger, at der til deres Skjøder skal bruges det samme Stempelpapir som til andre Skjøder. Det forekommer mig ganske forunderligt, hvorledes man kan komme til at slyde denne Bestemmelse bort og ikke vil vide af den, naar man har en Lov, som med saa rene og tydelige Ord siger, at denne Rettelse netop skal tilstaaes alle dem, som erholde Bøndergods til Eie eller Arvefæste, naar det er Brugere, deres Børn eller Svigerbørn, der overtage disse Steder. Det er mig sagt, at man skulde støtte sig til en Høiesteretsdom i saa Henseende, men jeg kjender ikke Noget til denne Høiesteretsdom; jeg foreslaaer derfor denne § 2 i mit lille Lovforslag, som ligefrem siger, at der til Arvefæsteskjøderne kan benyttes Stempelpapir til Taxt 48 β.